

திருக்கோயில் வழிபாடு

மறைமலையடிகள்

விலை 15 புதுக்காசுகள்

திருக்கோயில் வழிபாடு

“மூர்த்தி தலந் தீர்த்தம் முறையாற்றொடங்கினர்க்
கோர், வார்த்தை சொலச்சற்குருவும் வாய்க்கும்
பராபரமே”—தாயுமானசுவாமி.

தெய்வத்தன்மை பொருந்திய ஒளவையார் “ஆலயத்
தொழுவது சாலவும் நன்று” என்று அருளிச் செய்
திருக்கின்றார். ‘கோயிலுக்குச் சென்று கடவுளை
வணங்குவது மிகவும் நல்லது’ என்பதே அத் திரு
மொழியின் பொருளாகும். மற்ற இடங்களிலிருந்து
செய்யும் வழிபாட்டைக் காட்டிலும் கோயிலுக்குச்
சென்று அங்கே கடவுளுக்குச் செய்யும் வழிபாடு
ஒன்றே சிறந்ததாகும் என்பது அதனால் தெளிவாகப்
புலப்படுகின்றது. கடவுளை யன்றி வேறெதனையுங்
காணமாட்டாத முற்றுணர்வுடையார்க்குக் கோயி
லிற் செய்யப்படும் வழிபாட்டிற்கும் வேறிடங்களிற்
செய்யப்படும் வழிபாட்டிற்கும் வேறுபாடு சிறிதுந்
தோன்றாதாயினும், உலகங்களையும் உலகத்துப்
பொருள்களையு ம் எந்நேரமும் நினைந்துகொண்
டிருக்கும் மற்றை எல்லார்க்குந் திருக்கோயில் வழி
பாட்டைத் தவிரக் கடவுளை நினைந்து உருகுதற்கு
வேறுவழி சிறிதுமே இல்லை. கோயில் அல்லாத மற்ற
இடங்களெல்லாம் உணவு தேடுதற்கு இசைந்த
முயற்சிகளுந், தேடிய பொருள்களை வைத்து நுகர்
தற்கு இசைந்த முயற்சிகளுமே நடைபெறுந் தன்மை
யுடையனவாய் இருக்கின்றன. அந்த முயற்சிகள்
நடக்கும் இடங்களிலே செல்பவர்களுக்கு அங்கே
யுள்ள பொருள்களைப் பற்றிய நினைவும், அம் முயற்சி
களைப் பற்றிய நினைவுகளுமே அடுத்தடுத்து உள்ளத்
தில் தோன்றும். மாம்பழம் விற்குங் கடைப்பக்க
மாய்ச் செல்வார்க்கு மாம்பழத்தைப்பற்றிய நினை
வும், சாராயம் இறைச்சி கஞ்சா அவின் முதலான

தீய பண்டங்கள் விலையாகும் அங்காடி வழியே செல்வார்க்கு அவற்றைப்பற்றிய நினைவுகளும், புழுக்கு மருக்கொழுந்து சந்தனக்கட்டை முதலான நறுமணங் கமழும் இனிய பண்டங்களுள்ள இடங்களிற் செல்வார்க்கு அவற்றைப்பற்றிய நினைவுகளும், பயன் மிகுந்த கல்விப்பொருளை ஊட்டும் பள்ளிக் கூட வழிச் செல்வார்க்குக் கல்வியின் அருமையைப் பற்றிய நினைவும், ஒருவர் பிணமாய்க்கிடக்க அவரைச் சூழ்ந்து சுற்றத்தார் ஒவ்வொருவரும் வீட்டின் ஓரமாய்ச் செல்வார்க்கு நிலையாமையைப் பற்றிய நினைவும், அழகுபிக்க இருவர் மணஞ்செய்ய அவரைக் கண்டு எல்லாரும் மகிழ்ந்திருக்கும் வீட்டின் பக்கத்தே செல்வார்க்கு அம்மகிழ்ச்சியைப் பற்றிய நினைவுத் தோன்றுதலைத் தெளிவாக அறிந்திருக்கின்றனம் அல்லமோ? இவற்றைப் போலவே கடவுளைத் தொழுதற்கென்று ஆங்காங்கு அமைத்திருக்குங் கோயில்களான தூய இடங்களுக்குச் செல்லும் நல்லோர்க்குங் கடவுளைப் பற்றிய நினைவும் இடைவிடாது தோன்றுவதாகும். உலக வாழ்வென்னுந் துன்பத்திற்கிடந்து உழன்று கொண்டு கடவுளை நினைதற்கு இடமின்றி வருந்தும் மக்களுக்கு இடையிடையே நம் ஐயனைப்பற்றிய எண்ணத்தை எழுப்பும் பொருட்டாகவே ஓர் ஊரிற் பல இடங்களிலுங் கோயில்கள் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. கோயில்களே இல்லாத நாடு நகரங்களில் இருப்பவர்களுக்குக் கடவுளைப் பற்றிய நினைவு சிறிதுந் தோன்றாதாகையால் அவர்கள் விலங்குகளினுங் கடைப்பட்டவராவார்கள்; உயர்ந்த நினைவில்லா அவர்கள் தங்கியிருக்கும் அவ் விடங்கள் விலங்குகள் குடிக்கொண்ட காடுகளையே ஒப்பனவாகும். இவ்வுண்மையினை உணர்த்து தற்கன்றோ,

“திருக்கோயில் இல்லாத திருவில் ஊரும் திரு வெண்ணீறு அணியாத திருவி லூரும், பருக்கோடிப் பத்திமையிற் பாடா ஊரும் பாங்கி னெடு பலதளிகள் இல்லாஊரும், விருப்போடு

வெண்சங்க முதாலூரும் விதானமும் வெண்
கொடியுமில்லாலூரும், அருப்போடு மலர்பறித்
திட் டுண்ணூரும் அவையெல்லாம் ஊரல்ல
அடவிகாடே”

என்னுந் திருப்பாட்டும் எழுந்தது?

“திருநீறு அணியாத நெற்றியைச் சுடு, சிவா
லயம் இல்லாத ஊரைக் கொளுத்து” என்னும்
உபநிடதத் திருமொழியும் இவ்வண்மையினையே
அறிவிப்பதாகும்.

இனி, மன உறுதி உடையவர்கள் எந்த இடத்தி
லிருந்துங் கடவுளை நினைக்கலா மாகையாற், கட
வுளைத் தொழும் பொருட்டுக் கோயிலுக்குத்தான்
செல்லல் வேண்டுமென்று வற்புறுத்தி யுரைத்தல்
என்னை யெனின்; மேலே சொல்லியபடி கோயிலைத்
தவிர மற்ற எல்லா இடங்களும் வேறு வேறு
நினைவுகளை உள்ளத்தில் எழுப்பி மனவுறுதியைச்
சிதைப்பனவாய் இருத்தலால், நம்மனோரில் எவ்
வளவு மனத்திட்பம் வாய்ந்தவர்கள் இருந்தாலும்
அவர்கள் மற்ற இடங்களிலிருந்து கடவுளை நினைக்கப்
புகுவார்களாயின், அவர்களைச் சுற்றிலும் நடக்கும்
உலக முயற்சிகளாலும், அவ்வவ் விடங்களைப்
பற்றிய எண்ணங்களாலும் அவர்களுடைய நினைவு
கலைந்து பழுதுபட்டுப் போகும். மேலும், அத்தனை
மனவுறுதி வாய்ந்தவர்கள், பலருங் கடவுளைத்
தொழுதற்கென்ற இடமாக வகுக்கப்பட்டமையாற்
பலரின் தூய நினைவுகளால் மிகவும் புனிதமாய்
விளங்குந் திருக்கோயிலின் உள்ளே சென்று நம்
ஆண்டவனை வணங்குவதற்குப் பின் வாங்குவதுங்
கூசுவதும் அருவருப்பதும் ஏன்? மிகப் புனிதமான
கோயிலை வெறுப்பது மனவுறுதிக்கு அழகாகுமா?
பலருடைய நினைவாற் கடவுளுக்கென்றே சிறப்பாக
அமைக்கப்பட்ட கோயிலிற் சென்று வணங்குவதால்
மனவுறுதி யுடையார்க்கு அவ்வுறுதி மேலும்மேலும்

உரம்பெற்று விளங்குவதோடு, அவரது நினைவும் அங்குள்ள இறைவன் திருவுருவத்தை நேரே கண்டு மகிழ்ந்து திருவருள் இன்பத்திற் படிந்திருக்குமன்றோ? ஆகையால், மனவுறுதியுடையவர்களுக்குத் திருக்கோயில் வழிபாடு இன்றியமையாது வேண்டற்பாலதேயாம் என்க. அளவற்ற மனவுறுதியுங்கரைகடந்த அன்புந் தூய உள்ளமுந் தூய அறிவும் நிறைந்த திருஞானசம்பந்தர் அப்பர் சுந்தரர் மாணிக்கவாசகர் முதலான மேலோரே கோயில்கடோறுஞ் சென்று நம் ஐயனை வணங்கி வந்தனராயின், தாழ்ந்த நிலையிலுள்ள மற்றவர்கள் திருக்கோயில் வழிபாட்டைக் குறைவாகக் கருதுவதும், அதனை ஏளனஞ் செய்வதும் எவ்வளவு பொல்லாத குற்றமாய் முடியும்!

அப்படியானாலும், மெய்வாய் கண் மூக்குச் செவி என்னும் ஐம்பொறிகளுக்கும் மனத்திற்கும் புலனாகாமல் அறிவு வடிவாய் எள்ளுக்குள் எண்ணெய்போல் எங்கும் பிரிவற நிறைந்து நிற்கும் இறைவனை அவ் அறிவு வடிவாகவே நினைந்து வணங்காமற், கல்லினாலுஞ் செம்பினாலும் உருவாக்கப்பட்ட உயிர் அற்ற வடிவங்களில் வைத்து வணங்குவது குற்றமாகாதோ வென்றி; குற்றமாகாது. சிறு குழந்தையாய் இருந்த காலத்திலே தன் தாய் தந்தையரைப் பிரிந்து நெடுந்தொலைவிலுள்ள ஓர் இடத்திற் பிறரால் வளர்க்கப்பட்ட ஒரு சிறுவன் ஆண்டு முதிர முதிர அறிவும் முதிரப் பெற்றவனாய்த் தன் தாய் தந்தையரைக் காண விரும்பியபோது, அவனை வளர்த்து வந்தவர் அவன் றாய் தந்தையர் தம் ஓவியத்தைக் காட்ட அவன் அதில் அவர்களைக் கண்டு வணங்கி அகம் மகிழ்தல்போல, எல்லையின்றி எங்கும் நிறைந்த இறைவனைப் பிரிந்து அவனது திருவருள் வடிவைக் காணமாட்டாமல் அறியாமையிற் கட்டுண்டு கிடக்கும் நம்மனோர்க்குச் சிறிது சிறிதாக அறிவை விளங்கச் செய்து வருந் திருஞானசம்பந்தர், மெய்கண்ட தேவர் முதலான நம் வளர்ப்புத் தந்தை

மார் நமது அவாவினை அறிந்து, தாம் கண்ட நம் ஐயன் அருள்வடிவைக் கல்லிலுஞ் செம்பிலும் அமைப்பித்துக் காட்ட, நாம் அதனைக் கண்டு வணங்கி அதன் வழியே நம் ஐயனை அறிந்தவர்களாய் அகங் களித்து வருகின்றனம் அல்லமோ? ஒவியத் தின்கண்ணே தம் உருவங்களைக் கண்டு தம் புதல் வன் மனம் மகிழ்ந்து வணங்குகின்றான் என்பதைச் சேய்மைக்கண் உள்ள அவன்பெற்றோர்கள் அறிந்து, அவனது அன்பிற்குத் தாமும் மமை மகிழ்வார்களே யல்லாமல் அவன்மேற் சினங்கொள்வார்களோ? இங்ஙனமே, நாமும் நம் ஐயன் அருள் வடிவை நேரே காண இயலாமையால், அதனை நம் ஆசிரியர் உதவி கொண்டு கல்லிலுஞ் செம்பிலுங் கண்டு அன்பால் அகந்துளுப்பி வழிபட, அதனை அறியும் நம் ஆண்ட வன் அதற்கு மகிழ்ந்து அவ்வழிபாட்டினை ஏன்று கொண்டு நம்மைப் பாராட்டிச் சீராட்டி வருவான் என்பதே திண்ணம். நம் முழுமுதற் றந்தையின் இரக்கத்திற்கு ஒரு வரம்பேயில்லை. சிற்றறிவினரும் ஏழை மக்களுமான நாம் நம் பெருமானை அடைதற் பொருட்டு, இத் துன்பக்கடலின்கண் அவன் திரு வருவ அடையாளங்களாகிய தெப்பங்களைக் கைப் பற்றிக் கொண்டு தத்தளித்து வருவதைக் கண்டு, அவன் நம்மேல் மிகவும் இரக்கம் உடையனாகி நமக் குத் தனது அருளை வழங்கி நம்மை இப்பிறவிக்கடலி னின்றிங் கரையேற்றித் தனது பேரின்ப நாட்டில் வாழ்விப்பனே யல்லாது, நம்மேற் சினந்து நம்மை அதன்கண் அமிழ்த்தித் தாழ்விப்பான் அல்லன். ஆதலால், முழுமுதற் கடவுளான நம் ஐயனைச் சேருங் கருத்தோடு அவன் அருள் வடிவிற்கு அடையாளங்களாகக் கல்லிலுஞ் செம்பிலும் அமைத்த திருவருவங்களை வணங்கி வருதல் சிறிதுங் குற்றமாக மாட்டா தென்க. திருக்கோயிலிலுள்ள திருவருவங் கள் இறைவனை யறிதற்கு வைத்த குறிகளே யல்லா மல் வேறு அல்ல. இவ்வண்மை,

“குறிகளும் அடையாளமுங் கோயிலும்
 நெறிகளும் அவன் நின்றதோர் நேர்மையும்
 அறிய ஆயிரம் ஆரணம் ஓதினும்
 பொறியிலீர் மனம் என்கொல்புகாததே.”

என்னுந் திருநாவுக்கரசு நாயனார் திருமொழிக்கண்
 நன்கு விளக்கப்பட்டமை காண்க.

இனி, முழுமுதற் கடவுளாகிய நம் சிவபெரு
 மாணையன்றி, வேறு நம் போன்ற சிற்றையிர்களின்
 வடிவங்களைக் கல்லிலுஞ் செம்பிலுஞ் செய்து வைத்
 துக் கொண்டு அவற்றை வணங்குதலே பெரிதுங்
 குற்றமாவதாம். மாரி கூளி எசக்கி கறுப்பண்ணன்
 மதுரைவீரன் முதலிய ஆவிகளெல்லாம் நம்போற்
 குற்றமுடைய சிற்றையிர்களாதலின் அவற்றைத்
 துணையாகக் கொள்வது, ஒரு குருடன் மற்றொரு
 குருடனைத் துணைகூட்டிச் சென்று இருவரும் பள்
 ளத்தில் வீழ்தற்கே ஒப்பாம். விவிலிய நூலிலுங்
 கடவுளுக்கு மாறான உருவங்களை வணங்குதல் ஆகா
 தென்று சொல்லப்பட்டதே யல்லாமற் கடவுளின்
 திருவுருவத்தை வழிபடுதல் வழுவென்று கூறப்பட்ட
 தில்லை. ஈசாவசியோபநிடதத்தின் ஒன்பதாவது மந்
 திரமும், “அறியாமையொடு கூடிய சிற்றையிரின் வடி
 வங்களை வணங்குபவர்கள் இருள் நிறைந்த நிரயத்
 திற்குச் செல்கின்றார்கள்.” என்று இங்ஙனமே கூறு
 கின்றது. ஆகையால், முழுமுதற் பழம்பொருளின்
 உண்மை அருள் வடிவாய் அம்மையப்பராய் நின்ற
 திருவுருவத்தையும், அம் முதற் பொருளின் பேர்
 அருள் விளக்கத்திற்கு இடமாய் மேலோராற் பண்
 டைக்காலந் தொட்டு வணங்கப்பட்டு வரும் பிள்ளை
 யார் முருகப்பிரான் முதலானோர் திருவுருவங்களை
 யும், இவர்களின் அருள்வழிப்பட்ட அடியார் திரு
 வருவங்களையும் அன்றி வேறு எவற்றையும் வணங்
 குதல் சிறிதும் ஆகாது என்று கடைப்பிடித்தல்
 வேண்டும்.

இங்ஙனம் மிகவும் புனிதம் உடையதாய் விளங்குந் திருக்கோயிலினையும், அதனுள் நிறுத்தப்பட்டிருக்கும் அருள் அடையாளங்களை யுஞ் சிவமென்றே நினைந்து உள்ளங் கரைந்துருகி வணங்குவே, கன்றை நினைந்த புனிற்றூப்போல இறைவன் அக் குறிகளில் விளங்கி யிருந்து அவர்க்கு அருள் வழங்குவன். இதற்குத்,

“திருக்கோயில் உள்ளிருக்குந் திருமேனி தன்னைச் சிவனெனவே தேறினர்க்குச்சிவன் உறைவன் ஆங்கே”

என்னுந் திருப்பாட்டே சான்றாகும். பகலவன் ஒளியில் எங்கும் உள்ள நெருப்பானது காந்தக் கண்ணாடியில் விளங்கித் தோன்றினும் போல, எங்குமுள்ள இறைவன் அன்பர்களின் வேண்டுகோளுக்கு இணங்கி இத் திருக்கோயிலின் திருவுருவத்தினைக் கண்ணும் விளங்கித் தோன்றினான் என்று உண்மையாக எண்ணி வழிபடுவார்க்கு அவன் அங்கு முனைத்துத் தோன்றி அருள்புரிதல் திண்ணம். ஆனால், நம்மனோரிற் பலர் தாம் கோயிலுக்குச் சென்று கடவுளை வணங்குவதாக வெளியே பெருமை பேசிக்கொண்டாலும், உண்மையில் அவர்கள் அவ்விடத்தைக் கோயிலாகவும் அதனுள்ளிருக்கும் திருவுருவத்தைக் கடவுளின் அருளுருவ அடையாளமாகவும் நினைந்து நடக்கின்றார்களென்று நம்மால் நம்பக்கூடவில்லை. ஏனென்றால், அவர்கள் கோயிலின் உட்சென்றால் அடக்க ஒடுக்கமும், ஐயன் திருவடியில் நினைவும் வையாமல், வீண் கதையும் வம்பு வழக்குகளும் மணச்சடங்கு பிணச்சடங்குப் பேச்சுக்களுந் தமக்கு முன் உபாசாரஞ் செய்யவில்லையென்னும் வீம்புப் பேச்சும் பேசுபவராய் ஒருவரோடொருவர் சிரித்துப் பகடி பண்ணுதலிலும், அன்பர்கள் அருவருக்கத்தக்க இன்னும் பல வீணானவைகளைச் செய்வதிலும் உள்ளத்தை வைத்துப் பெருங்குற்றங்களை மூட்டை மூட்டையாகத் தொகுத்து வைக்கின்றார்கள். ஐயோ!

உலகத்திலே அழிந்து போகுஞ் செல்வப் பொருள்
 சிறிது உடையவர்களைக் கண்டாலும் அவர்கள்
 முன்னிலையிற் கைகட்டி வாய் புதைத்துச் செல்லும்
 மாந்தர்கள், அளவிறந்த உலகங்களையும் அவ்வுலகங்
 களில் உள்ள அளவற்ற பொருள்களையும் உடைய
 எல்லாம்வல்ல தலைவனான நம் ஆண்டவன் முன்னிலை
 யிற் செல்லுங்கால் எவ்வளவு அடக்க ஒடுக்கமும்
 அன்பும் பணிவும் உடையராக இருத்தல்வேண்டும்!
 தம் தலைவராகிய கடவுள் இத் திருக்கோயிலினுள்
 எழுந்தருளியிருக்கின்ற ரென்று அவர்கள் உண்மை
 யாகவே நினைத்திருந்தால் ஆ! இப்படியெல்லாஞ்
 செய்வார்களா! இதற்கு முன்னெல்லாம் இவர்கள்
 இங்ஙனம் அறியாமையாற் குற்றமாக நடந்தாலும்,
 இனியேனுஞ் செருக்கற்று அடக்கமும் அன்பும்
 பணிவும் பூண்டு, ஐயன் முன்னிலையில் நெஞ்சம்
 நெக்கு நெக்கு உருகக் கண்ணீருங் கம்பலையும் உடை
 யவராய் அவன் புகழ்பாடி அவனது திருவருட்
 பெருஞ் செல்வத்தைப் பெற்றுப் பிழைத்
 துவாராக!

மறைமலையடிகள் நூல்கள்

	ரூ.	ப. கா.
அம்பிகாபதி அமரர்வதி	4	00
அறிவுரைக் கொத்து	3	00
ஷை உயரிய பதிப்பு	3	50
மறைமலையடிகள் கடிதங்கள்	1	00

அடிகளாரின் சிறு நூல்கள்

தமிழின் தனிச் சிறப்பு	0	37
கடவுள் நிலை	0	15
சைவசமயப் பாதுகாப்பு	0	15
திருக்கோயில் வழிபாடு	0	15
சிறுதேவதைகட்கு உயிர்ப்பலியிடலாமா?	0	15
சீவகாருணியம்	0	15
கடவுளுக்கு அருளுருவம் உண்டு	0	15
கல்வியே அழியாச் செல்வம்	0	15
கல்வியுங் கைத்தொழிலும்	0	15
பகுத்துணர்வும் மாதரும்	0	25
தமிழ்த்தாய்	0	15
தமிழிற் பிறமொழிக் கலப்பு	0	25
தனித்தமிழ் மாட்சி	0	25
அறிவுநூற் கல்வி	0	15
தமிழ் நாட்டவரும் மேல் நாட்டவரும்	0	60
உடன்பிறந்தார் ஒற்றுமை	0	15
கூட்டு வாணிகம்	0	15
பெண்மக்கள் கடமை	0	15
பெற்றோள் கடமை	0	25

பாரி நிலையம்

59. பீராட்வே. சென்னை 1.